

gjorde, at Frankrig og England med Saloufite stode og saa paa Danmark, men det var Danmarks store Flaade, og vor store Fæstning vilde komme til at spille samme Rolle og give os en Betydning, som vi slet ikke have — det er kun her, vi ere saa optagne af vor Betydning — men som vi vilde faae i samme Dieblit, som vi anlagde en Fæstning, ligesom i 1807. Men hvad blev Følgen? Følgen deraf blev, at det slet ikke dreiede sig mere for os om Neutralitetserklæring eller om at forsvare vor Neutralitet, men at vi bredes ind paa et helt andet Spørgsmaal, nemlig Spørgsmaalet om at tage Parti. Det er netop det, den ærede Krigsminister fuldstændig overser. I alle sine Betragtninger taler han stadig om, at vi skulde erklære vor Neutralitet, at vi skulde have en Fæstning, for at denne Neutralitetserklæring kan have tilhørlig Vægt. Men saalænge vi ingen Fæstning have og saaledes ingen militær Betydning have, har vor Neutralitetserklæring tilhørlig Vægt, thi saa er der intet Menneſte, der bryder sig om, hvor vi gaa hen, thi man veed, vi kunne ingen Steder gaa; men saasnart vi have en Fæstning, og altsaa have Noget, der kan faae Betydning som Operationsbasis, saa har vor Neutralitetserklæring slet ingen Vægt, ikke den fjerneste, end ikke om vi saa kunde oplyse, at vi have anvendt saa og saa mange Millioner og have saa og saa meget Mandſkab til denne Fæstning. Thi det vilde gaa os, som det gik i 1807 med vor Neutralitetserklæring. Der var Ingen, der brød sig om den. Det var netop Stillingen i 1807, at vi troede, at det var en fin Politit eller en mulig Politit fra dansk Side, trods det, at vi stod rustede med en stor Flaade og altsaa med militær Betydning i Europa, at kunne berolige de Stormagter, der laa i Krig med hverandre, ved en oprigtig Erklæring om vor Neutralitet. Det var vor store Misforſtaaelse. Der var jo Ingen, der brød sig om den Erklæring, ikke fordi de ikke troede os, men fordi: — som de sagde: — „de Menneſter kunne ikke forsvare den Flaade, de kunne ikke hævde det Vaaben, de selv have ſtaffet sig, og som ganske vist har Betydning i en andens Haand“. Derfor forlangte England det Samme, som Frankrig forlangte: I skulle tage Parti; Jolt, der ere saaledes rustede, maa ikke være neutrals, thi det bliver da en ren Tilſædighed, hvor de komme hen; de skulle tage Parti. Og Resultatet blev ogsaa, at Englænderne seilede ned til Rjøbenhavn og tog Flaaden, da vi ikke vilde tage Parti. Det var hele den politiske Feil den Gang, at vi ikke havde Mod til i det sidste afgjørende Dieblit, da

det var umuligt at holde Balancen længere, at tage Parti og tage det rigtige Parti. (En Stemme: Hvilket Parti?) Ja, det er nu et Spørgsmaal, som jeg ikke skal komme ind paa, det kommer ikke mig ved her. Det var Feilen, og Ulykken var, at vi — taffet være vor Lidenhed paa den ene Side og vor store Flaade paa den anden Side — vare komne i en Stilling, hvor vi maatte tage Parti, fordi man ikke kunde lade os liage uden det. Den Stilling, som den høie Regjering vil bringe os i politisk, er ganske den samme som i 1807, den vil af vort Land, som er betydningsløst for europæisk Politit, ſtabe et Land, som man, hvis der en Gang kommer to konkurrerende Magter til at kæmpe i Østersøen, nødvendig maa tvinge til at tage Parti. Dette Spørgsmaal, som slet ikke eksisterede før, som vi kunde tage os overmaade let, vil paa en Gang opſtaa som en Folge af Regjeringens Befæstningsarbejde og hele Politit. Derigjennem ſtaber Regjeringen Farer for Landet, der aldrig have beſtaaet før, og derfor siger jeg, at det, som det dreier sig om her, er Landets Selvſtændighed, dets fortsatte Beſtaen; og dets Selvſtændighed og fortsatte Beſtaen udsætter Regjeringen ved sin Forsvarspolitit for den aller alvorligſte Fare, idet den ſtaber for os en Situation, som ikke før har beſtaaet, men som nu kommer, og i hvilken vi tvinges til at tage Parti. Det er en ſikker Krigspolitit, det bethder Krig med den ene eller den anden Stormagt; det behøver ikke at være Tyskland. Det, Regjeringen nu gjør, er at drive Landet ind i en Stilling, hvor Resultatet bliver Krig, fordi Landet bliver tvunget til at tage Parti, lige det Modſatte af, hvad der ſkulde ſke. Det, der ſkulde ſke ved Ordningen af vort Forſvar, var at sørge for, at denne Landets naturlige, ubetydelige Stilling som et Vland med Farvande, som Enhver kan beſeile, som vi ikke kunne ſpærre, og som et Land, der aldeles ingen Interesſe har, hverken ſom Fjorageland eller som et Land, hvis Landene man ſkal paſſere, eller ſaadan Noget, ikke tabes ved, at vi ſtabe os i Stedet derfor en for en lille Stat aldeles fortviblet og urimelig Stilling, taffet være Regjeringens Beſtræbelſer. Det er derfor, at hele den Politit, som Regjeringen følger, er ſaa fortviblet alvorlig, fordi den styrter Danmark i Fordærv og Ulykke, og det er ubegribeligt, hvor blind denne Regjering er paa dette Duraade, som paa ſaa mange andre, at ſjont der Dag ud og Dag ind, Ar efter Ar Indtægter fra Udlandet, som maatte gjøre os betænkelige, ſer man kun en glad og fornøjet Re-